

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoord naakt

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoord naakt

Deel 1 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-225-8698-3

ISBN 978-90-6023-795-9 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Naked in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Bob Thomas / Getty Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1995 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het verleden is de proloog.
– *William Shakespeare*

Geweld is net zo Amerikaans als kersentaart.
– *Rap (Hubert Gerold) Brown*

1

Ze werd wakker in het donker. Door de kieren in de zonwe-
ring glipte een eerste hint van daglicht, dat grijze strepen
over het bed wierp. Het was alsof ze in een cel ontwaakte.

Heel even bleef ze zo liggen, huiverend, gevangen, terwijl de
droom vervaagde. Na tien jaar bij de politie had Eve nog altijd
dromen.

Zes uur daarvoor had ze een man gedood, ze had gezien hoe
de dood zijn ogen binnensloop. Het was niet de eerste keer dat
ze tot het uiterste was gegaan, of een droom had gehad. Ze had
geleerd zowel de daad als de consequenties te aanvaarden.

Maar het kind achtervolgde haar nog steeds. Ze was niet op
tijd gekomen om het kind te redden. In haar droom hoorde ze
het gillen van het kind als echo van haar eigen gegil.

Al dat bloed, dacht Eve, terwijl ze het zweet van haar gezicht
wiste met haar handen. Dat zo'n klein meisje zo veel bloed in
haar lijfje had. Maar ze wist dat het van levensbelang was dat ze
dit naast zich neerlegde.

Volgens de standaardprocedure van de sectie zou ze de och-
tend doorbrengen op de afdeling Keuring. Elke agent die door
het gebruik van zijn wapen een leven beëindigde, werd emotio-
neel en psychiatrisch gekeurd, voordat het werk mocht worden
hervat. Eve vond deze tests tamelijk irritant.

Maar ze zou zich er wel doorheen slaan, dat was haar al vaker
gelukt.

Toen ze opstond, ging de plafondverlichting automatisch aan
op een gedimde stand, zodat ze haar weg kon vinden naar de
badkamer. Ze kreunde even toen ze haar spiegelbeeld zag. Haar
ogen waren gezwollen door slaapgebrek, haar huid was bijna net

zo bleek als de lichamen die ze had overgedragen aan de lijk-schouwer.

Ze wilde er niet bij stil blijven staan en stapte gapend de douche in.

‘Geef me zevenendertig graden, volle sterkte,’ zei ze en ze verschoof iets, zodat de douchestraal recht in haar gezicht spoot.

Ze liet het water stomen, zeepte zich lusteloos in en liet de gebeurtenissen van de vorige nacht nog eens door haar hoofd spelen. Ze hoefde zich pas om negen uur te melden bij Keuring en had dus nog drie uur de tijd om tot rust te komen en de droom volledig te laten vervagen.

Het minste beetje twijfel of spijt zou meteen worden geregistreerd en dat kon een tweede en zwaardere ronde betekenen, met de apparaten en de techneuten met hun uilenbrillen.

Eve was niet van zins langer dan vierentwintig uur van de straat te zijn.

Met haar badjas aan liep ze de keuken in en ze programmeerde haar AutoChef voor koffie: zwart; toast: licht. Door het raam hoorde ze het zware gebrom van luchtverkeer dat de vroege forensen naar hun kantoren bracht, en de late naar huis. Ze had het appartement jaren geleden gekozen omdat het op een druk knooppunt van grond- en luchtverkeer lag. Ze hield van de herrie en de massa's. Na nog maar eens een geuwig keek ze uit het raam. Ze volgde de rammelende tocht van een verouderde luchtbus met werklui die de pech hadden dat ze niet in de stad of via thuis'links konden werken.

Ze riep op haar scherm *The New York Times* op en bekeek vluchtig de koppen, terwijl de surrogaatkoffie haar gestel oppepte. De AutoChef had haar toast weer verbrand, maar ze at het toch op, met een vaag idee dat ze misschien toch eens een nieuwe moest aanschaffen.

Ze verwonderde zich over een artikel over het terugroepen van een grote partij Cocker Spaniel-droids, toen haar tele'link piepte. Eve schakelde over op communicatie en keek hoe haar leidinggevende op het scherm verscheen.

‘Commissaris.’

‘Inspecteur.’ Hij gaf haar een korte knik, terwijl hij haar natte haar en slaperige ogen registreerde. ‘Incident op 27 West Broadway, achttiende etage. Jij hebt de leiding.’

Eve trok een wenkbrauw op. ‘Ik heb keuring. Verdachte wettig getermineerd om 22.35 uur.’

‘Dit heeft prioriteit,’ zei hij vlak. ‘Kom je penning en wapen halen op weg naar het incident. Code 5, inspecteur.’

‘Ja, chef.’ Zijn gezicht was verdwenen voordat ze weg stapte van het scherm. Code 5 betekende dat ze rechtstreeks rapporteerde aan haar commissaris. Geen onbeveiligde verslagen tussen afdelingen en geen samenwerking met de pers.

Ofwel: ze stond er alleen voor.

Op Broadway was het lawaaierig en druk – als een feestje waar de luidruchtige gasten nooit vertrokken. Het straat-, voet- en luchtverkeer was vreselijk, de lucht werd verstikt door lichamen en voertuigen. Vroeger, toen ze nog uniformdienst had, was dit een hotspot voor wrakkige voertuigen en geplette toeristen, die zo in beslag genomen werden door het hele schouwspel dat ze vergaten aan de kant te gaan.

Zelfs om deze tijd steeg er nog stoom op van de vaste en verplaatsbare voedselkramen, die de onafzienbare massa voorzagen van alles, van rijstnoedels tot sojados. Ze moest uitwijken om een botsing te vermijden met een verkoper op zijn rokende Gilda-Grill. Zijn uitgestoken middelvinger viel haar niet eens op.

Eve parkeerde dubbel, ontweek nog net een man die harder stonk dan zijn flesje bier, en stapte de stoep op. Ze scande het gebouw eerst, vijftig etages glanzend metaal dat de lucht doorkliefde vanuit een betonnen veste. Ze had al twee oneerbare voorstellen te pakken voordat ze bij de deur was.

Omdat dit gedeelte van Broadway de bijnaam Prostitute’s Walk had, was ze niet verbaasd. Ze liet haar penning zien aan de agent bij de ingang.

‘Inspecteur Dallas.’

‘Ja, chef.’ Hij haalde zijn officiële compu-seal langs de deur om nieuwsgierigen buiten te houden en ging haar toen voor naar de rij liften. ‘Achtttiende etage,’ zei hij toen de deuren achter hen dichtschoven.

‘Praat me bij, agent.’ Eve schakelde haar recorder in en wachtte af.

‘Ik was niet als eerste ter plekke, inspecteur. Wat er boven is voorgevallen, is alleen boven bekend. Daar wacht een collega op u. We hebben een moord en een Code 5 in kamer achttien-nul-drie.’

‘Wie heeft het gemeld?’

‘Dat is informatie waarover ik niet beschik.’

Hij bleef staan toen de lift weer openging. Eve stapte uit en stond alleen in een smalle gang. Beveiligingscamera’s kantelden naar haar toe en haar voeten maakten nauwelijks geluid op de versleten vleug van het tapijt toen ze in de buurt van 1803 kwam. Ze negeerde de handplaat en hield haar penning op ooghoogte voor de deurcamera tot de deur openging.

‘Dallas.’

‘Feeney.’ Ze glimlachte, blij een bekend gezicht te zien. Ryan Feeney was een oude vriend en voormalig partner die de buitenlucht had ingeruild voor een bureaubaan en een hogere functie bij de Elektronische Detectie Eenheid. ‘Dus ze sturen tegenwoordig de computerhelden.’

‘Ze wilden een hoge piet, en de beste.’ Zijn lippen krulden op in zijn brede, verkreukelde gezicht, maar zijn ogen bleven nuchter. Hij was een kleine, gedrongen man met kleine, plompe handen en roestkleurig haar. ‘Je ziet er beroerd uit.’

‘Zware nacht.’

‘Heb ik gehoord.’ Hij bood haar een gesuikerd nootje aan uit de zak die hij altijd meezeulde en nam haar eens goed op om te beoordelen of ze opgewassen was tegen wat haar in de naastgelegen slaapkamer te wachten stond.

Ze was jong voor haar rang, amper dertig, met grote bruine ogen die nooit een kans hadden gekregen om naïef te zijn. Haar reebruine haar was kortgeknipt, meer uit gemak dan vanwege de stijl, maar het paste bij haar driehoekige gezicht met zijn vlijmscherpe jukbeenderen en het kleine kuiltje in de kin.

Ze was lang en slank op het magere af, maar Feeney wist dat zich onder het leren jack stevige spieren bevonden. Belangrijker, ze had ook hersens, en een hart.

‘Dit wordt een lastig gevalletje, Dallas.’

‘Dat had ik al begrepen. Wie is het slachtoffer?’

‘Sharon DeBlass, de kleindochter van senator DeBlass.’

Geen van beide namen zei haar iets. ‘Ik ben niet zo goed in politiek, Feeney.’

‘Een heer uit Virginia, extreemrechts, oud geld. De kleindochter is een paar jaar geleden radicaal naar links geswitcht en naar New York verhuisd om gezelschapsdame met vergunning te worden.’

‘Ze was een hoer.’ Dallas keek even rond in het appartement. Het was gemeubileerd in een obsessief-moderne stijl – glas en dun chroom, gesigioneerde hologrammen op de muren, een ingebouwde bar in opvallend rood. Het brede moodscreen achter de bar vertoonde overvloeiende vormen en koele pasteltinten.

Maagdelijk netjes, mijmerde Eve, en zo koud als een hoer. ‘Geen verrassing, gezien haar vastgoedkeuze.’

‘Door de politiek ligt het gevoelig. Het slachtoffer was een blanke vrouw van vierentwintig. Ze is in bed van kant gemaakt.’

Eve tilde alleen een wenkbrauw op. ‘Dat heeft wel iets, daar verdiende ze haar geld. Hoe is ze gestorven?’

‘Dat is het volgende probleem. Ik wil dat je het zelf even bekijkt.’

Terwijl ze door de kamer liepen, haalden ze allebei een smalle spuitbus tevoorschijn, waarmee ze hun handen inspoten om vet en vingerafdrukken af te dekken. Bij de deuropening spoot Eve ook de zolen van haar laarzen in, om ze glad te maken, zodat ze geen vezels, losse haren of huidcellen zouden oppikken.

Eve was al op haar hoede. Onder normale omstandigheden

zouden er bij moord nog twee andere onderzoekers op de plaats delict zijn, met opnameapparatuur voor geluid en beeld. Forensisch experts zouden staan te wachten met hun gebruikelijke chagrijnige ongeduld om de PD te scannen.

Dat alleen Feeney hier was om haar bij te staan betekende dat ze heel voorzichtig te werk zou moeten gaan.

‘Beveiligingscamera’s in de lobby, lift en gangen,’ merkte Eve op.

‘Ik heb de disks al opgevraagd.’ Feeney opende de slaapkamerdeur en liet haar voorgaan.

Het zag er niet fraai uit. De dood was zelden een vredige, religieuze ervaring naar haar mening. Het was het bittere einde, voor zowel heilige boontjes als slechteriken. Maar dit was vreselijk, alsof het speciaal geënceneerd was om te choqueren.

Het bed was gigantisch, opgemaakt met op het oog echt satijnen lakens in de kleur van rijpe perziken. Er waren kleine spotjes gericht op het midden van het bed, waar een naakte vrouw in een lichte kuil op de zwevende matras lag.

De matras bewoog in een obscene en gracieus ritme, afgestemd op de geprogrammeerde muziek die uit het hoofdeinde kwam.

Ze was nog steeds mooi, een poppengezichtje met een grote waterval vlamvend rood haar, smaragdgroene ogen die glazig naar het spiegelplafond staarden, lange, melkwitte ledematen die beelden van *Het Zwanenmeer* opriepen, terwijl ze zachtjes wiegden op het ritme van het bed.

Ze lag er niet langer bevallig bij, haar armen en benen waren onzedig uitgespreid, zodat de dode vrouw in een X-vorm precies in het midden van het bed lag.

Er zat een gat in haar voorhoofd, een in haar borst en er gaapte nog een verschrikkelijk gat tussen de geopende dijen. Bloed was over de glimmende lakens gespetterd, in druppels, plasjes en vlekken.

Er zaten spetters op de gelakte muren, als dodelijke gekladder van een boosaardig kind.

Zo veel bloed was zeldzaam en ze had er de vorige nacht al veel

te veel van gezien om dit schouwspel zo rustig op te nemen als ze had gewild.

Ze moest even een keer hard slikken en zichzelf dwingen om het beeld van de kleuter te verdringen.

‘Heb je de plaats delict vastgelegd?’

‘Jep.’

‘Zet dat verdomde ding dan uit.’ Ze liet haar adem ontsnappen toen Feeney de schakelaar had gevonden om de muziek tot zwijgen te brengen. Het bed kwam zwevend tot stilstand. ‘De wonden,’ mompelde Eve, terwijl ze er dichterbij ging staan om ze te bestuderen. ‘Te netjes voor een mes. Te slordig voor een laser.’ Er schoot haar ineens een beeld te binnen – van oude trainingsfilms, oude opnames, oude wreedheid.

‘Jezus, Feeney, dit lijken wel kogelwonden.’

Feeney stak een hand in zijn zak en haalde er een verzegelde plastic zak uit. ‘Degene die dit heeft gedaan, heeft een souvenir achtergelaten.’ Hij overhandigde de zak aan Eve. ‘Een stuk antiek als dit is wel acht- of tienduizend waard voor een legale verzamelaar, en het dubbele op de zwarte markt.’

Gefascineerd draaide Eve de verzegelde revolver om in haar hand. ‘Behoorlijk zwaar,’ zei ze, half in zichzelf. ‘Lomp.’

‘Het kaliber is achtendertig,’ vertelde hij haar. ‘De eerste die ik ooit buiten een museum heb gezien. Dit is een Smith & Wesson, Model 10, blauw staal.’ Hij keek ernaar met een zekere waardering. ‘Echt een klassieker, het standaard politiemodel tot het tweede deel van de twintigste eeuw. Ze worden niet meer gemaakt sinds 2022, 2023, toen de Wapenwet in werking trad.’

‘Voor geschiedenis moet ik dus bij jou zijn.’ Dat verklaarde meteen waarom hij hier was. ‘Ziet er nieuw uit.’ Ze rook eraan, door het plastic, en ving de geur op van olie en iets branderigs. ‘Iemand heeft hier goed voor gezorgd. Staal afgevuurd op een lichaam,’ mijmerde ze, terwijl ze de zak aan Feeney teruggaf. ‘Afschuwelijke manier om te sterven. De eerste die ik heb gezien in mijn tien jaar bij de politie.’

‘Voor mij de tweede. Ongeveer vijftien jaar geleden, aan de Lower East Side, liep een feestje uit de hand. Vent schoot vijf mensen neer met een tweeëntwintig, voordat hij doorkreeg dat het geen speelgoed was. Puinhoop.’

‘Lang leve de lol,’ mompelde Eve. ‘We zullen de lijst met verzamelaars door moeten, kijken hoeveel we er kunnen vinden die een dergelijk exemplaar bezitten. Misschien heeft iemand aan-gifte van diefstal gedaan.’

‘Zou kunnen.’

‘Maar waarschijnlijk kwam het van de zwarte markt.’ Eve keek weer even naar het lichaam. ‘Als ze al een paar jaar in het leven zit, moet ze disks hebben, gegevens van haar klanten, haar seksagenda.’ Ze trok een gezicht. ‘Met die Code 5 zal ik zelf de deuren langs moeten. Het ging hier niet alleen om seks,’ zei ze met een zucht. ‘Degene die dit heeft gedaan, heeft het voorbereid. Het antieke wapen, de wonden zelf, loodrecht op het lichaam, de verlichting, de houding. Wie heeft het gemeld, Feeney?’

‘De moordenaar.’ Hij wachtte tot ze weer naar hem keek. ‘Hier-vandaan. Hij belde naar het bureau. Zie je hoe die webcam op haar gezicht gericht staat? Dat was wat er binnenkwam. Alleen beeld, geen geluid.’

‘Een opschepper.’ Eve ademde diep uit. ‘Slimme eikel, arrogant, brutaal. Hij heeft eerst seks met haar gehad. Daar durf ik mijn penning om te verdedden. Dan staat hij op en doet het.’ Ze tilde haar arm op, richtte en liet hem zakken terwijl ze aftelde: ‘Een, twee, drie.’

‘Dat is ijskoud,’ mompelde Feeney.

‘Hij is ijskoud. Hij strijkt achteraf de lakens glad. Zie je hoe netjes die zijn? Dan legt hij haar neer, hij legt haar uitgespreid neer, zodat niemand eraan kan twijfelen hoe ze haar brood verdiende. Hij doet het zorgvuldig, hij meet het bijna uit, zodat ze perfect uitgelijnd is. In het midden van het bed, met haar armen en benen even ver uit elkaar. Hij zet het bed niet uit, want dat hoort bij de show. Hij laat het wapen achter, omdat hij ons meteen

wil laten weten dat hij niet zomaar iemand is. Hij heeft een ego. Hij wil geen tijd verspillen tot het lichaam uiteindelijk wordt ontdekt. Hij wil het meteen. Directe bevrediging.’

‘Ze had een vergunning voor mannen en vrouwen,’ merkte Feeney op, maar Eve schudde haar hoofd.

‘Het is geen vrouw. Een vrouw had haar niet zo achtergelaten: beeldschoon en obscene tegelijk. Nee, ik denk niet dat het een vrouw is. Laten we zien wat we kunnen vinden. Heb jij al in haar computer gekeken?’

‘Nee. Het is jouw zaak, Dallas. Ik heb alleen toestemming om te assisteren.’

‘Kijk eens of je haar klantenbestanden kunt openen.’ Eve ging naar het dressoir en begon zorgvuldig alle laden te doorzoeken.

Dure smaak, peinsde Eve. Er waren verschillende dingen van echte zijde, van het soort dat simulatie nooit kon benaderen. De fles parfum op het dressoir was exclusief en rook, bij een snel vleugje, naar dure seks.

De inhoud van de laden was onberispelijk geordend, de lingerie keurig opgevouwen, de truitjes gesorteerd op kleur en materiaal. De kast was precies hetzelfde.

Het was duidelijk dat het slachtoffer een liefdesrelatie met haar kleding en een exclusieve smaak had, en dat ze uitstekend voor haar eigendommen had gezorgd.

En ze was naakt gestorven.

‘Haar administratie ziet er goed uit,’ riep Feeney. ‘Alles is er. Haar klantenlijst, afspraken – waaronder haar vereiste maandelijkse gezondheidstest en een wekelijks tripje naar de schoonheidssalon. Ze ging naar de Trident Clinic voor dat eerste en naar Paradise voor het tweede.’

‘Allebei eersteklas. Ik heb een vriendin die een jaar lang heeft gespaard, zodat ze zich een dagje complete verzorging bij Paradise kon veroorloven. Ieder zijn meug.’

‘De zus van mijn vrouw heeft dat gedaan toen ze vijftwintig jaar getrouwd was. Het kostte verdorie bijna net zo veel als de

trouwdag van mijn zoon. O hallo, daar hebben we haar persoonlijke adresboek.'

'Mooi. Maak overal kopieën van, alsjeblieft, Feeney?' Toen hij even zachtjes floot, keek ze over zijn schouder en wierp een blik op de kleine, goudgerande palmcomputer in zijn hand. 'Wat?'

'Hier staat een heel stel hooggeplaatste figuren. Politiek, entertainment, geld, geld, geld. Interessant, onze jongedame heeft het privénummer van Roarke.'

'Welke Roarke?'

'Hij heet alleen Roarke, voor zover ik weet. Stinkend rijk. Zo'n type dat stront aanraakt om het in klompjes goud te veranderen. Je moet eens wat meer lezen dan alleen het sportkatern, Dallas.'

'Hé, ik lees de koppen. Heb je dat gehoord van die Cocker Spaniel-droids?'

'Roarke is altijd in het nieuws,' zei Feeney geduldig. 'Hij heeft een van de fraaiste kunstverzamelingen ter wereld. Kunst en antiek,' ging hij verder, en zag dat Eve opkeek en zich naar hem omdraaide. 'Hij heeft een vergunning om wapens te verzamelen. En het gerucht gaat, dat hij ook weet hoe hij ze moet gebruiken.'

'Ik ga wel bij hem langs.'

'Als je mazzel hebt, kom je een kilometer in de buurt.'

'Vandaag is mijn geluksdag.' Eve ging naar het lichaam om onder de lakens te voelen.

'Die gast heeft machtige vrienden, Dallas. Je kunt je geen gefluister over zijn betrokkenheid veroorloven, tot je iets kunt bewijzen.'

'Feeney, je weet dat het een vergissing is om me dat te vertellen.' Maar toen hij begon te glimlachen, voelden haar vingers iets tussen het koude vlees en de bebloede lakens. 'Er ligt iets onder haar.' Voorzichtig tilde Eve de schouder iets op en schoof haar vingers eronder.

'Papier,' mompelde ze. 'Verzegeld.' Met haar beschermde duim veegde ze een bloedvlek weg, tot ze kon lezen wat er op het beschermde blad papier stond.

‘Het lijkt handgeschreven,’ zei ze tegen Feeney. Ze hield het hem voor. ‘Onze jongen is meer dan slim, meer dan arrogant. En hij is nog niet klaar.’

Eve bracht de rest van de dag door met dingen die ze normaal aan drones zou hebben overgelaten. Ze ondervroeg de burens van het slachtoffer persoonlijk, nam verklaringen op, legde indrukken vast.

Ze kon nog net een snelle sandwich scoren bij dezelfde Gilda-Grill waar ze eerder bijna tegenaan gebotst was, voor ze dwars door de stad reed. Na de nacht en ochtend die ze had gehad, kon ze het de receptioniste van Paradise nauwelijks kwalijk nemen dat die haar bekeek alsof ze zichzelf net van de stoep had geschraapt.

Tussen de planten in de receptie van de meest exclusieve salon van de stad bevonden zich welluidende watervallen. Kleine kopjes echte koffie en elegante glaasjes bruisend water of champagne werden geserveerd aan de mensen die aan het loungen waren in de zachte stoelen en banken. Er waren koptelefoons en disks met modetijdschriften beschikbaar.

De receptioniste had fantastische borsten – een perfect uithangbord voor de figuurboetseertechnieken van de salon. Ze droeg een nauwsluitend kort setje in de herkenbare rode kleur van de salon en een ongelooflijk gitzwart kapsel, opgerold als een nest slangen.

Eve vond het helemaal fantastisch.

‘Het spijt me,’ zei de vrouw met een zorgvuldig gemoduleerde stem, ze klonk even geïnteresseerd als een computer. ‘We doen alleen behandelingen op afspraak.’

‘Geen probleem.’ Eve glimlachte even en vond het bijna jammer de neerbuigendheid door te prikken. Bijna. ‘Dat is hiermee vast opgelost.’ Ze liet haar penning zien. ‘Door wie wordt Sharon DeBlass altijd geholpen?’

De verschrikte ogen van de receptioniste schoten naar de wachtruimte. ‘De wensen van onze klanten zijn strikt vertrouwelijk.’

‘Dat geloof ik graag.’ Eve had het naar haar zin en leunde gezellig op de U-vormige balie. ‘Ik kan aardig en rustig praten, zoals nu, maar we begrijpen elkaar toch... Denise?’ Ze liet snel haar blik zakken naar de bescheiden versierde badge op Denises borst. ‘Of ik kan wat harder praten, zodat iedereen het begrijpt. Als je liever het eerste hebt, dan kun je me meenemen naar een fijne, rustige kamer waar we geen van jullie klanten storen. En dan kun je de behandelaar van Sharon DeBlass naar me toesturen. Of hoe jullie dat ook maar noemen.’

‘Consultant,’ zei Denise zwakjes. ‘Volgt u mij maar.’

‘Met plezier.’

En dat meende ze.

Behalve in films of video’s had Eve nog nooit zoiets luxueus gezien. Het tapijt was een rood kussen waarin je voeten heerlijk wegzakten. Aan het plafond hingen kristallen druppels die licht sponnen. De lucht rook naar bloemen en verwend vlees.

Ze had zichzelf hier misschien niet kunnen voorstellen – uren ingesmeerd, geolied, gekneed en geboetseerd worden. Maar als ze haar tijd had willen verkwisten met ijdelheid, dan zou het interessant geweest zijn om het in deze beschaafde omgeving te doen.

De receptioniste liet haar binnen in een kleine ruimte, waar een hologram van een zomerweide een volledige muur in beslag nam. Het geluid van zingende vogels en lichte briesjes verzachtte de atmosfeer.

‘Als u hier even wilt wachten.’

‘Geen probleem.’ Eve wachtte tot de deur gesloten was en liet zich toen, met een voldane zucht, in een supercomfortabele stoel zakken. Zodra ze zat sprong het scherm naast haar aan en ze zag een vriendelijk, welwillend gezicht dat alleen van een droid kon zijn, een en al glimlach.

‘Goedemiddag. Welkom bij Paradise. Uw schoonheidswensen en uw welbevinden zijn voor ons de hoofdzaak. Wilt u iets drinken terwijl u wacht op uw persoonlijke consultant?’

‘Graag. Koffie, zwart.’

‘Natuurlijk. Wat voor koffie had u gewild? Druk op de K van uw toetsenbord voor een keuzelijst.’

Eve moest haar best doen om niet te grinniken en volgde de instructies. Ze bracht twee minuten door met het afwegen van alle opties en bracht de keuze terug tot French Riviera en Caribbean Cream.

Voordat ze haar uiteindelijke keuze kon maken, ging de deur weer open. Berustend stond ze op en stond oog in oog met een aangeklede vogelverschrikker.

Over zijn fuchsiakleurige overhemd en pruimkleurige broek droeg hij een openhangend gewaad in Paradise-rood. De kleur van zijn haar, achterovergekamd uit een pijnlijk mager gezicht, echode de kleur van zijn broek. Hij bood Eve een hand, kneep haar zachtjes en staarde haar vanuit zachte hertenogen aan.

‘Het spijt me verschrikkelijk, agent. Ik sta perplex.’

‘Ik heb informatie nodig over Sharon DeBlass.’ Opnieuw haalde Eve haar penning tevoorschijn om die te laten bestuderen.

‘Ja, juist, inspecteur Dallas. Dat had ik al begrepen. U moet natuurlijk goed begrijpen dat onze klantgegevens strikt vertrouwelijk zijn. Paradise heeft een reputatie hoog te houden, zowel op het gebied van discretie als uitmuntendheid.’

‘En u moet natuurlijk goed begrijpen, dat ik ook een dwangbevel kan regelen, meneer...?’

‘O, Sebastian. Gewoon Sebastian.’ Hij zwaaide met een mager handje, waaraan diverse ringen glinsterden. ‘Ik twijfel niet aan uw gezag, inspecteur. Maar kunt u mij misschien zeggen wat zijn uw motieven voor dit onderzoek zijn?’

‘Ik doe onderzoek naar motieven voor de moord op DeBlass.’ Ze wachtte heel even, registreerde hoe de schrik in zijn ogen

flitste en zijn gezicht wasbleek werd. 'Buiten dat zijn mijn gegevens strikt vertrouwelijk.'

'Moord. Goeie god, is onze lieve Sharon dood? Dat moet een vergissing zijn.' Hij liet zich in een stoel zakken, met zijn hoofd achterover en zijn ogen gesloten. Toen het scherm hem iets te drinken aanbood, wuifde hij weer met zijn hand. Zijn juwelen weerkaatsten het licht. 'God, ja. Ik heb een cognac nodig, schat. Een flink glas.'

Eve ging naast hem zitten en haalde haar recorder tevoorschijn. 'Wat kun je me over Sharon vertellen?'

'Een fantastisch schepsel. Lichamelijk oogverblindend, natuurlijk, maar het ging dieper.' Zijn cognac kwam de kamer in op een geluidloos, geautomatiseerd karretje. Sebastian greep het glas en nam een grote teug. 'Ze had een perfecte smaak, een gul hart, messcherpe humor.'

Hij richtte zijn hertenogen weer op Eve. 'Ik heb haar twee dagen geleden nog gezien.'

'Beroepsmatig?'

'Ze had een vaste wekelijkse afspraak, een halve dag. En om de week was het een hele dag.' Hij haalde een botergele sjaal tevoorschijn om zijn ogen te deppen. 'Sharon zorgde goed voor zichzelf, ze geloofde heilig in het presenteren van haar eigen ik.'

'Dat was voor haar werk natuurlijk een bonus.'

'Uiteraard. Ze werkte alleen voor de leuk. Geld had ze niet nodig, met haar familieachtergrond. Ze hield van seks.'

'Met u?'

Zijn artistieke gezicht kromp ineen, de roze lippen tuitten zich, misschien was hij beledigd, misschien gekwetst. 'Ik was haar consultant, haar vertrouweling, en ook haar vriend,' zei Sebastian stijfjes, terwijl hij de sjaal nonchalant over zijn linkerschouder gooide. 'Het zou indiscreet en onprofessioneel van ons zijn geweest om seksuele partners te worden.'

'Dus u vond haar niet aantrekkelijk, seksueel?'

'Het was onmogelijk om niet seksueel door haar aangetrokken

te worden. Ze...' Hij maakte een groots gebaar. 'De lucht van seksing om haar heen, zoals bij anderen de geur van parfum. Mijn god.' Hij nam nog een bibberige slok van zijn cognac. 'Het is allemaal verleden tijd. Ik kan het niet geloven. Dood. Vermoord.' Zijn blik schoot weer terug naar Eve. 'U zei vermoord.'

'Dat klopt.'

'Die buurt waar ze woonde,' zei hij grimmig. 'Ze wilde niets horen van verhuizen naar een meer aanvaardbare locatie. Ze genoot ervan om op het randje te leven en dat haar aristocratische familie onder de neus te wrijven.'

'Zij en haar familie lagen met elkaar overhoop?'

'O, zeker weten. Ze hield ervan om hen te choqueren. Ze was zo'n vrije geest, en zij waren zo... gewoontjes.' Hij zei het op een toon die aangaf dat gewoon zijn een ergere doodzonde was dan moord. 'Haar grootvader dient steeds wetsvoorstellen in om prostitutie illegaal te maken. Alsof de afgelopen eeuw niet bewezen heeft dat dergelijke zaken gereguleerd moeten worden, om gezondheids- en veiligheidsredenen. Hij is ook tegen voortplantingsregulering, geslachtsaanpassing, chemisch stabiliseren en het wapenverbod.'

Eve spitste haar oren. 'De senator is tegen de Wapenwet?'

'Het is een van zijn stokpaardjes. Sharon heeft me verteld dat hij meerdere heftige antieke exemplaren bezit en regelmatig van leer trekt over dat ouderwetse recht op het dragen van wapens. Als hij zijn zin kreeg, zouden we weer teruggaan naar de twintigste eeuw, en elkaar links en rechts vermoorden.'

'Moord komt nog steeds voor,' mompelde Eve. 'Heeft ze het ooit gehad over vrienden of klanten die ontevreden waren, of onnodig agressief?'

'Sharon had tientallen vrienden. Ze trok mensen aan als een...' Hij zocht naar een passende metafoor, en gebruikte het puntje van de sjaal weer. 'Als een exotische, rijk geurende bloem. En haar klanten, voor zover ik weet, waren allemaal erg gelukkig met haar. Ze zocht ze zorgvuldig uit. Al haar sekspartners moes-

ten aan bepaalde eisen voldoen. Uiterlijk, verstand, afkomst, en bedrevenheid. Zoals ik al zei, ze genoot van seks, in al zijn verschijningsvormen. Ze was... avontuurlijk.'

Dat klopte met de speeltjes die Eve was tegengekomen in het appartement. De fluwelen handboeien en de zweepjes, de geurige oliën en de hallucinogenen. Het aanbod op de onderling verbonden virtual reality-helmen had zelfs Eve – die wel wat gewend was – geschokt.

'Ging ze ook met iemand persoonlijk om?'

'Er waren wel eens mannen, maar ze verloor altijd snel haar interesse. Laatst had ze het over Roarke. Ze had hem ontmoet bij een feestje en was geïnteresseerd. Ze had zelfs een afspraakje met hem voor een diner op de avond van de dag dat ze hier was voor haar consult. Ze wilde iets exotisch, want ze gingen eten in Mexico.'

'In Mexico. Dat was dus eergisteravond.'

'Ja. Ze bleef het maar over hem hebben. We hebben haar een zigeunerkapsel gegeven, een beetje extra goud op haar huid, een complete lichaamsbehandeling. Rascal Red op haar nagels, en een schattige kleine neptatoeage van een vlinder met rode vleugels op haar linker bil. Vierentwintiguurs-gezichtsmake-up, zodat het niet zou vervagen. Ze zag er spectaculair uit,' zei hij, terwijl de tranen in zijn ogen sprongen. 'En ze kustte me en ze zei dat ze deze keer misschien echt verliefd was. "Wens me geluk, Sebastian." Dat zei ze toen ze wegging. Dat was het laatste wat ze ooit tegen me gezegd heeft.'